

[Ragnhild Andersen.]

partier, det radikale venstre og socialdemokratiet, jo oprindeligt gik ind for over en 6 års periode at forhøje folkepensionen med 900 kr. for ægtepar og 600 kr. for enlige. Det var jo disse to partiers oprindelige forslag, fællesforslaget, som vi kaldte det. Det hele er nu blevet til en engangsforbedring på 400 kr. til ægtepar og 266 kr. til enlige i København, og så kan enhver sige sig selv, at ønsket om at få lov til at administrere sine egne små penge kan være nok så stærkt, men det må nogle gange vige tilbage for behovet for at have en sum penge i hånden den dag, man selv skal gøre sit brændselsindkøb.

Man har imødekommet rentemodtagernes ønske om selv at administrere deres penge, men man har ikke imødekommet ønsket om en virkelig betryggende folkepension; dér ligger hunden begravet. Jeg har foreslået den udvej at lade folkepensionen træde i kraft med økonomiske virkninger for de ældre og med forbedringerne fra 1. april. Måske kan socialministeren ikke i dag svare på, hvad han vil gøre, men jeg er af den mening, at for dem, der ikke bor i aldersrenteboliger, må der gøres noget allerede i sommer, og jeg vil gerne vide, når lovforslaget kommer til anden behandling, om socialministeren muligvis da kan komme med oplysninger om, hvad regeringen og folketinget kan gøre for at imødekomme de rentemodtagere, der ønsker at få sikkerhed for at have brændsel i huset til efteråret, som de plejer.

Bøgholm: Jeg vil blot sige til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, at jeg tror, det er den almindelige opfattelse her i landet, at der på rimelig måde er sørget for vores gamle inden for de økonomiske muligheders ramme.

Spørgsmålet var, om forholdene i den kommunistiske verden giver baggrund eller ikke giver baggrund for den tale, det ærede medlem holdt. Jeg forstod — og det undrede mig naturligvis ikke — at det ærede medlem anser forholdene i den kommunistiske verden for udmærkede.

Hvorledes forholdene i den kommunistiske verden er for de gamle, fremgår med megen tydelighed af en debat, der for ganske kort tid siden fandt sted i et af de kom-

munistiske lande, nemlig Østtyskland, hvor den kommunistiske statsminister udtalte: vi må have to forskellige slags sociale understøttelser, og vi må gå ud fra som stat, at de 3 600 000 gamle dog må siges at repræsentere mennesker, der står uden for produktionsprocessen; ifølge deres høje alder eller deres legemlige svaghed kan deres liv ikke længere tjene til at nyskabe værdier.

Jeg tror, denne hån over for de gamle, der her udtales af den østtyske statsminister, er den baggrund, på hvilket det er rimeligt at bedømme den tale, der lige er holdt af det ærede medlem. Statsministeren i det kommunistiske Østtyskland begrunder, at det er rimeligt at give andre en højere understøttelse, og han siger også, hvem det er. Det er „arbejdets helte“, det er „aktivisterne“; det er med andre ord dem, der tjener det politiske parti dernede, der skal have bedre økonomiske kår end de gamle, om hvilke det siges, at man må huske på, at de står nu engang uden for den økonomiske proces.

(Kort bemærkning).

Tholstrup: Det er muligt, det ærede medlem fru Ragnhild Andersen har ret i, at der ydes aldersrente til folk i Sovjetunionen efter gode og rimelige regler, men i de slavestater, som Rusland holder ved siden af, såsom Ungarn, er det helt anderledes; dér må en gammel støtte sig til en søn eller datter, som er i stand til at føde ham eller hende, for der er ingen mulighed for at få en understøttelse, der nogenlunde dækker det allernødtørftigste. Dertil kommer, at pengenes købekraft er kun omkring en fjerdedel af den officielle kurs, så selv om de får et beløb, som vi synes ser meget fornuftigt og pænt ud, skal det altså divideres med fire. Nej, man har mulighed for at dø af sult, hvis ikke man har en familie, der vil hjælpe én.

Socialministeren (Strøm): Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen vil give det udseende af, at når rentemodtagerne ved tidligere lejligheder har udtalt ønske om at få deres penge udbetalt, så at de selv kunne administrere dem, var dette ønske kun fremsat under den forudsætning, at de eventuelt fik en pension som f. eks. statens eller